

LA MEDELENI

Volumul II

BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

II
DRUMURI

Partea întâi

- I. SFÂRȘITUL UNUI AN ȘCOLAR / 5
II. „IL ÉTAIT UN PETIT POMMIER“ / 51
III. ESCAPADA OLGUȚEI / 94

Partea a doua

- I. O NOAPTE / 160
II. O ZI / 200
III. O NOAPTE / 269

Partea a treia

- I. IOANA PALLĂ / 296
II. RODICA / 384
III. MONICA / 393
IV. TITLUL ROMANULUI / 417
V. TÂNĂRUL ROMANCIER / 435

Tipografia SHIK & ȘTEFAN SRL
Strada N. Drăgan nr. 10, sector 5, București

I

SFÂRȘITUL UNUI AN ȘCOLAR

Deși plină de școlari, vasta clădire a Liceului Lazăr din București amuțise. Din ea nu s-auzeau decât zvonurile de-afară: gemătul lung al tramvaielor; vociferările ritmice ale oltenilor cu zarzavaturi, fructe și cărbuni; și în răstimpuri, prin flacăra albă a verii, corul crud și anarhic al vrăbiilor din Cișmigiu.

Mai bine de cinci sute de peniți porniseră cruciada ultimelor teze ale anului, alungate de aceeași teroare – corigența sau repetența – călăuzite de același fanatism: cucerirea vacanței fără de griji.

În toate clasele, mirosul acid al cernelii stăpânea – mai presus de celelalte – ca prezența unui destin. De pe catedre, dominând șirurile spinărilor aplecate, zeii didactici – îndeobște sluți, nerași, cu ochelari călări pe triste nasuri – aveau expresia enigmatică a zeilor autentici.

Fițuicile circulau pe sub pupitre, se tupilau sub sugătorile imprimate cu tabla înmulțirii, pândeau sub filele caietelor liniate și emoționate – agere și clandestine ca șopârlele – răsărind dintr-o manșetă cu inscripții microscopice, din crăpăturile atavice ale băncilor sau din alte tainite intime. Când și când, ușa vreunei clase se deschidea cu o încetineală leșinată și se închidea patetic, izgonind pe coridor un mic Oedip în uniformă, prins cu fițuica în caiet, cu cartea pe genunchi sau aplecat famelic pe caietul vecinului. Și corul antic al tăcerii murmura-n urechile urechite în prezent și viitor: „Repetent... repetent... repetent...”

Alteori, o ușă izburcea în lături și se-nchidea pocnind ca un aplauz formidabil, făcând loc școlarului palid de emoție, care cu gestul scenic al *Damei cu camelii*, ținea pe față batista copios carminată cu sângele unei sticlute de cerneală roșie...

Clasa VII-a modernă analiza poezia *Melancolie* – „Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă, prin care trece albă regina nopții moartă” – cu o viteză păgubitoare în primul rînd

ortografiei, călcată la toate virajurile gramaticale, ca o vulgară găină sau găscă pe șosea.

Tinerii comentatori ai melancoliei eminesciene se desfătau ca la lectura unor stihuri de Topîrceanu, rezervându-și masca melancoliei pentru tezele științifice, îndeosebi pentru cea de la matematici.

Profesorul de literatură se uita pe fereastră fredonând min-tal o arie din *Văduva veselă*. Purta o lavalieră la fel cu a lui Maximilian din *Fire de artist*, și avea numai douăzeci și șase de ani. Pe bulevard treceau cu pași dănțuitori fete cu bluze de vară... și pe caiete „*regina nopții moartă*“.

„Dan Deleanu,
cl. VII-a m.“

Iscălitura din josul paginei scrisă în cursive torențiale, era abia schițată, ca pe recipisa unei telegrame urgente.

Dănuț se uită la ceasul-brățară, descoperindu-l cu o bruscă mișcare a brațului: unghiul drept al minutarelor arăta trei jumătate. Se aplecă la urechea camaradului de bancă.

— Mircea...

— ...? clipiră ochii bruni, smulgându-se din decorul nocturn al *Melancoliei* cu un reflex de lună și o iluminare parcă.

— ...eu plec. Ia-mi tu geanta. Ne întâlnim acasă.

— Nu m-aștepti? se alarmă Mircea, întorcând condeiul.

— Nu pot. Nu mai pot. Vreau să știu tot. Să se sfârșească odată.

— Cum? Te duci *acolo*?

— Da.

— Și scrisoarea?

— Rupe-o.

— ...? Asta nu! Eu o duc.

— Am spus nu.

— Dan!

— Nu te-amesteca.

— Dan, te-ai jurat! se încruntă Mircea cu ochi serioși și o su-bită roșeață în obraji.

— Am să-mi calc jurământul... Nu te uita așa!... Tu... „n-ai iubit“, continuă în gând Dănuț, intimidat și exasperat de dis-prețul ironic al camaradului său.

— Pentru o astfel de *femeie*?

— Mircea!

— Ssst! șușuiră glasuri indignate.

Izbînd pupitrul și aruncînd o privire de sfidare întregii clase, Dănuț se ridică din bancă, spătos, zvelt și ondulat în ușoara uniformă de camgar. Înaintă spre catedră, febril, urmărit de priviri nedumerite: Dănuț era printre premianții clasei. Și e o axiomă pentru orice elev bun că o oră e cu totul neîndestulătoare pentru întocmirea unei teze destinate notelor majore, mai ales la română unde „scrii tot ce-ți trece prin cap“.

— Ai și isprăvit, Deleanu? întrebă profesorul, ritmîndu-și întrebarea și gestul din distracție — pe aria de operetă fredonată până atunci.

— Da, domnule profesor.

Aruncă spre ușă o privire semnificativă.

— Cum s-ar zice: „veni, vidi, vici...“ intonă profesorul cu familiaritatea cantabilă a chelnerilor de berărie când se avîntă plesnind din șervet, c-un „vine, vineeee...“

— Hî! zâmbi Dănuț condescendent.

— Ce zici, Deleanu, despre Eminescu al nostru? Genial poet: ai? Are un ce aparte...

Dănuț strânse pumnii cu o vigoare sportivă.

— Îmi permiteți să plec, domnule profesor... Știți, căldurile! răsuflă el, trecîndu-și batista peste fața nădușită glacial.

— Poftim, poftim.

Dănuț se înclină scurt și se smunci spre ușă, lăsînd în urmă-i plutirea de parfum turburătoare și impudică a adolescenților impregnați de intimitatea unei femei cochete.

Profesorul aspiră cu nări viguroase parfumul evocator și, netezîndu-și mustăcioara cu un deget, începu să fredoneze o arie din *Fetița dulce*. Totodată deschise caietul zvârlit pe marginea catedrei și, aruncînd o privire distrată pe teza indescifrabilă — cu satisfacția înduioșată a chefliilor care nu se uită la bacșiș — puse un zece apăsător cu creion roșu, notă care ignora și conținutul tezei, și *Melancolia*, dar care aplauda superlativ pulpele grăsuțe și *dessous-urile* roze ale Floricăi Florescu în *Fetița dulce*.

„Mircea Balmuș,
Cl. VII-a m.“

Toată revolta lui Mircea se descarcă în iscălitura aruncată în mijlocul filei, sub teza neisprăvită, făcînd, alături de corectitudinea fină a rîndurilor de mai sus, efectul dezordonat al trăsnetului într-un impecabil parc englezesc.

— Și dumneata, Balmuș? Ce-ai pățit azi? se minună profesorul, consultându-și ceasul.

— Sunt cam indispus, domnule profesor, răspunse Mircea așezându-și teza sacrificată peste teza lui Dănuț.

Trecu în goana mare prin coridorul pustiu. Coborî scările, vârtej. Îl ajunse pe Dănuț dincolo de bulevard.

— Dan! Dan!

— Ce *mai* vrei?

— ... Ești supărat pe *mine*!

Se priviră ochi în ochi. Dănuț sfida.

Ceva mai înalt și mult mai voinic decât Mircea și decât toți camarazii lui – chiar decât repetenții mustăcioși – Dănuț avea în schimb o față copilăroasă, cu toate că în jurul ochilor i se inelau, viorii, cearcănele dragostii. Izgonită din trup, copilăria stăruia delicat în rotunjimea lină a obrazilor, în puritatea feminină a bărbiei și a gâtului, și în entuziasmul fraged al mâinii cu reflexe de violetă pe fruntea cu o vână răzvrătită. Mișcările sportive și conturul hotărât al trupului îi dădeau o energie aparentă, atenuată, dacă nu dezmințită, de dulceața molatecă a ochilor castanii. Roșeața mânilor se învecina cu izbucnirea lacrimilor pe obraji lui Dan – încă Dănuț.

— Ascultă, Mircea, începu el îndoindu-și cu un gest familiar liceenilor cozorocul chipiului; Adina, orice s-ar întâmpla, și orice-ai gândi *tu*, nu-i o *femeie*. *Bonjour*.

Cotind pe o stradă laterală se îndepărtă cu pași elastici, întrecând pe rând pe toți trecătorii.

„Asta înseamnă că eu sunt un măgar!“ monologă Mircea.

Un tramvai, venind dinspre Cotroceni, se opri la halta apropiată. Mircea se repezi într-acolo. C-un picior pe scară șovăi. Întoarse capul în direcția lui Dănuț. Îi zări mersul aplecat și nervos ca și scrisul.

„Du-te cu tramvaiul; du-te cu tramvaiul“, șoptea îndârjită demnitatea lui Mircea.

Totuși, numai demnitatea lui luă tramvaiul. El se luă după Dănuț, săltând cele două genți școlare care-i împovărau brațul.

„Ca un hamal!“ se batjocori singur ștergându-și cu podul palmei broboanele de nădușeală.

„Așa îți trebuie“, gândi el, întrebuițând pronumele la persoana doua, ca și cum în felul acesta ar fi stabilit o distanță între Mircea Balmuș, care se lăsa jignit fără să reacționeze, și glasul critic care, neatârnat, înfiera această nedemnitate.

Arșița se abătuse ca o migrenă colectivă asupra trecătorilor congestionati și lenți. Câinii scoteau limba; oamenii batistele. Pe acoperișul caselor s-ar fi putut prăji cafeaua.

Soarele ardea atât de intens încât pierise, alb, ca un viscol, în cerul scânteietor.

Bucureștiul aștepta noaptea ca o ploaie.

Vioiciunea agresivă a lui Dănuț și graba lui Mircea după el, contrastau atât de categoric cu ritmul lănced al străzii, încât un trecător triplat de pântec, cu un carton de înghețată într-o mână, umbrela deschisă în cealaltă și o popească batistă atârnată de guler ca o bavetă, se întoarse după ei, exclamând suav:

— Oh! Tinerețe! Tinerețe!...

*

Zărind vitraliul albastru al vestibulului, Dănuț începu să alerge de-a binelea. Smunci în lături porțița de fier. Cănele îl cunoștea. Îl cunoștea și băcanul de peste drum.

— Asta-i ă! dă inimă! Hă-hă!

La auzul epitetului aruncat în gura mare, ca o exclamație la teatru, din galerie, Mircea nu îndrăzni să treacă prin fața băcăniei. Se opri pe loc, profund umilit.

Dănuț sună autoritar, lung, privind dușmănos tăblița de metal înșurubată în zid, deasupra cutiei de scrisori.

MICHEL STEPHANO
Căpitan
din Marina Comercială

Tăblița aceasta îi amintea sarcastic ziua și clipa cea mai încântătoare a vieții lui... Luase premiul întâi la concursul de patinaj, sub ochii Adinei, în aclamațiile frenetice ale Liceului Lazăr. O după-amiază întregă patinaseră împreună, înfruntând visco-lul. Spre sară o întovărășise acasă, călăuzind-o cu brațul în jurul mijlocului prin troienile viforoase.

În fața ușii, Dănuț se descoperise ceremonios.

— *Je vous baise les mains, madame*¹.

— *Comment? Vous n'entrez pas, cher monsieur?*²

¹ Sărut mâinile, doamnă (fr.).

² Cum? Nu intrați, dragă domnule? (fr.).

Îi venise să fugă cu fericirea inimii lui... Atunci zărise, la lumina becului electric, tăblița. Șoptise, cu ochii plecați și glasul răgușit.

— *J'ai peur, madame, de déranger monsieur votre mari!*¹

— *Mais je suis seule, mon petit page... Il est à l'étranger*².

Dănuț ametea, îngropat parcă sub trandafiri. Toți fulgii ninsorii oglindeau sclipirea dinților mărunți.

Intrase...

Acum aștepta.

Și-i venea să smulgă și să calce în picioare tinicheaua tulară a acestui ridicol Michel Stephano „*qui était toujours à l'étranger*”³.

Sună din nou: ascuțită vibrație a soneriei... Niciun răspuns. Bătu cu pumnul în lemnul ușii, apoi în geamuri. Parcă se zărea o mișcare printre perdelele ușii din față. Uitându-se mai bine, nu zări nimic, apoi zări oglindindu-se în geamuri – holbată diform de curiozitate – figura băcanului și, față în față, umilitoare, uniformă lui de licean.

Scutură clanța, aprig, ca pe o mână sensibilă. Nimic. Casa cu storurile trase era mută, închisă, ostilă.

În goana mare înconjură fațada și intră prin atenanse. Îl întâmpină brusc, răsărind de după bufet, pe jumătate speriată, pe jumătate cochetă și zâmbitoare, Aneta. Își friza cu degetele nelișițite, când danteluțele șortului, când șuvițele bretonului.

— Nu-i acasă, domnișorule: plecă la Sinaia.

Dănuț se făcu palid.

— A plecat?

— Da, domnișorule.

— Nu se poate... Mînți. De ce nu mi-ai deschis?

— Dormeam, domnișorule.

— Mînți. Ce-i acolo? Pentru cine? vociferă Dănuț, arătând cu degetul pe bufet portocalele tăiate alături de două pahare aburite.

— Pentru mine, domnișorule. Mă jur, na! Să nu mai ajung...

Dacă ți-e poftă răcorește-te c-o *lemonată*.

— Aneta!

— Zău, domnișorule!

¹ Mi-e teamă, domană, să nu-l deranjez pe soțul dumneavoastră! (*fr.*).

² Dar sunt singură, micuțul meu paj... El este în străinătate (*fr.*).

³ ... care era mereu în străinătate (*fr.*).

— Minci! Am să-ți arăt că minți. Toți spuneiți minciuni, numai minciuni...

— Stai, domnișorule. Nu se poate... e închis, gângăvi Aneta, așezându-se energic în fața ușii.

Dănuț o apucă de umăr voind s-o înlătore. Aneta îl cuprinse de mijloc, înnodându-l cu brațele, lipindu-și obrazul de fața lui. Se scutură, dar brațele ei îl strângeau din răspuțeri.

— Ce-i asta?!... Vai, Dănuț! *Avec les bonnes! Oh! mon petit!*

Aneta își frământa șorțul, legănându-se ușor din șolduri, în atitudinea clasică a subretelor de operetă surprinse de stăpânele lor umblându-le la pudră.

— Asta-i o infamie! gemu Dănuț, smulgând de gulerul tunicii, sufocat. Vreau să-ți vorbesc.

— Poftim.

— În fața Anetei!!

— Aneta, du-te afară.

Dănuț se așeză pe un scaun de lângă masă, cu mâna pe frunte.

— Te rog, descopere-te!

Lovind cu podul palmei în cozoroc își aruncă jos chipiul și, înfrânt de căldură, de alergătură și de atâtea emoții, își lăsă brațele pe masă și capul pe brațe așteptând dezlegarea tuturor nenorocirilor.

În liniștea bruscă, muștele încleiate pe spirala atârnată de lampă murmurau cu o surdă frenezie.

Adina Stephano își pături una peste alta aripile chimonoului brodat cu crizanteme ruginii, acoperindu-și trupul gol și bătăile inimii.

Deși abia lunecase din aprigi dezmierdări, era proaspătă și luminoasă ca o mandarină descojită. Părea pulverizat cu ilarități de aur vaporos chipul roz, cu nasul mic și ștregărește cărnă, și buza cea de sus tot cărnă, și părul roș și-atât de creț, încât Dănuț spunea că graseiază ca și glasul.

Era mică: abia întrecea umărul lui Dănuț, cu tocure cu tot, dar prea vivace pentru a da răgaz ochiului să o cuprindă. Și avea ochii mirați, de mari ce erau, verzi, umezi, răcoroși.

Aruncă o privire asupra lui Dănuț: niciodată nu-l văzuse în uniformă. Își culcase fruntea pe brațe ca un școlar furat de somn pe când își face lecția. Capul aplecat – numai reliefuri castanii – descoperea curba inocentă a gâtului și o gropiță împrejmuită de vârtejurile părului.

Se aplecă asupra lui. O sărutare, castă la început, stărui, înfrigurând spinarea aplecată. Dănuț se scutură. Adina se dezlipi, privind cu capul aplecat pe o parte, urma roșie, ca o veveriță gata să culeagă încă o alună, dar speriată și desfătă de picurul celor care cad... Se răzgânde. Își strânse din nou chimonoul desfăcut. Întâlnind oglinda bufetului se aplecă, întinzând buzele, ciufulindu-și părul pe tâmple, pieptănându-și sprâncenele, cu gesturi iuți, mărunte, mandolinate parcă.

Obrajii lui Dănuț ardeau ca și respirația. O simțea mișcându-se după clămpănitul minuscul al papucilor cu tocuri înalte. Căldura de fâneată a parfumului atât de cunoscut, insinuându-i-se pe față, îi destăinuia goliciunea întâiului trup de femeie pe care adolescența lui își culcase obrazii și trupul naiv.

Cunoștea vânătaie tainice: umbrele întârziate ale sărutărilor grele. Cunoștea dezmierdările lungi de-a lungul pulpelor îmbietoare până acolo unde pielița e dulce, grasă și fierbinte ca a renclodelor în arșița de iulie. Și cunoștea dura elasticitate a sânilor zvâcnind în mâinile lui mai goi decât orice goliciune, rotunzi ca însuși fructul dezmierdării mânilor crispate. Și cunoștea vârtejul curbelor acelui trup îngrozitor de alb, pe care ar fi vrut să-l topească în trupul lui ca pe-o zăpadă în pământ, și care totuși rămânea al ei.

Se auzea zăngănitul linguriții în paharul cu oranjadă, batjocoritor parcă.

Dănuț sări în sus.

— Rușine! Să-ți fie rușine! Asta-i cruzime! N-ai inimă!

— Fiindcă beau oranjadă?

Apucând-o cu violență, Dănuț o ridică în brațe, și, blând, o așeză pe genunchii lui.

— Adina, de ce nu ți-e milă de mine?

Și cu veșnica mișcare a copiilor alintați, își alipi obrazii de sânii ei.

— Spune-mi că nu-i adevărat... Te rog, Adina. Fii bună și spune-mi că nu-i adevărat.

Și obrazul, frământându-se, căuta goliciunea sânilor și a adevărului dorit.

— Dănuț, dar ce-i cu tine? Ce să nu fie adevărat? Nu mai înțeleg nimic!... Hai, prostuțele! Nu ești tu pajul meu rău și cuminte?...

Îi vorbea în obraz, gâdilindu-l cu suflarea caldă și cu genele. Vorbele ei graseiate erau zâmbitoare, naive și cu parfum de miere.

— Adina, nu mă mai iubești! se tângui Dănuț. Spune-mi drept, adevărat... Jură-te, Adina! Te rog ju...

O sărutare se adânci ascuțit în buzele lui. Două mânuțe îi încheștară părul, sălbatec. Un tremur de frunzișuri sub lună îi străbătu adânc. Gâfâiau.

Brațul lui Dănuț îi încolăci trupul pe sub chimono. Căpătându-și suflarea, începu să o sărute la întâmplare, nebunește, cum se tăvălesc prin iarba primăverii, sub întâia ploaie, animalele tinere.

— Sunt un prost! Sunt un prost! cânta bucuria lui cu ochi turburi.

Cu ea în brațe, dănțuind, porni spre ușă.

Dezmeticindu-se, Adina se smunci deodată.

— Stai aici, dragă Dănuț... Cuminte, Dănuț... Dănuț! Nu se poate! Nu vreau! țipă ea spăimântată, în pragul ușii, zvârcolindu-se.

La țipătul ei, ușa salonului, învecinată cu a ietacului – se deschise teatral.

— Ce-i tinere? întrebă un domn scund, plinuț, congestionat, cu monoclu înarmat. Vrei s-o răpești pe doamna?

— Ce cauți dumneata? Cine ești dumneata? întrebă Dănuț cu ochii măriți, dând drumul Adinei din brațe pe jumătate dezgolită.

— Dar dumneata?

Dănuț își scutură capul. Clipi. Înghiți uscat.

Domnul zâmbea ironic, trăgându-și mașinal manșetele. Revăzându-l, după o tăcere în care inima se prăbușea cu fiecare bătaie, Dănuț izbucni, cu pumnii încleștați.

— Ieși afară!

— Tinere! Mi se pare că nici proprietar, nici chiriaș nu ești!... Ori poate mă înșel? adăugă el potrivindu-și monoclu cu un zâmbet strâmb.

— Ieși afară!

— Tinere!

— Ieși afară! răspică Dănuț c-un fel de stranie implorare în glas.

— Ieși dumneata, dacă nu-ți place compania mea!

— Ieși afară! gemu Dănuț, tremurând. Te-am insultat. Trimite-mi martori. Mă numesc Dan Deleanu, strada Pitar-Moșu, 20.

— Bravo, cavaliere! Dar după câte văd mai ai o adresă: la liceu! Hai? Acolo nimeresc mai ușor!

— Lașule!

— Mucosule, adu-ți aminte că ai urechi fragede!

— Ramolitule!

— Afară, nerușinatule! zberă domnul, înaintând spre Dănuț cu braț răzbunător.

Dar înainte ca să-l fi ajuns, Adina îl acoperise pe Dănuț cu trupul și cu brațele.

— Nu-ți dau voie! Afară din casa mea! Afară!

— Casa dumitale? Aha!

O îmbrânci în lături cu toată puterea și, brutal, după întâia victorie, îl înșfăcă pe Dănuț de tunică.

Dănuț îl măsură adânc și smuncindu-se îndărăt, îl palmui din două părți, scurt, formidabil. Monoclul căzu. Pecetluit cu o roșeață care evolua spre vânăt – pe amândoi obrajii – domnul se uita la Dănuț ca la mâna dentistului după ce ți-a scos măseaua.

Urmă un scurt răstimp de tăcere, ca după explozii. Revenindu-și în fire, domnul se repezi la Dănuț suflând astmatic, cu pumnii ridicați. Un pumn în plin piept îl aruncă la pământ.

Adina cu pumnii în gură și ochii măriți de spaimă, ca ai copiilor când se deșteaptă din somn auzind stafii care umblă în pod, tremura, ghemuită în părete, cu ochii la Dănuț, pe când domnul, de jos, își relua monocul și-și pipăia nodul cravatei indemne, cu aerul corect și grav al celor răsturnați de o trăsură, când își iau din nou în primire demnitatea.

— Ieși afară! răsună glasul lui Dănuț ca un refren automat.

Domnul se ridică tușind. Se grăbi spre vestibul, tampo-nându-și fruntea cu batista. Dănuț îl urmărea cu o privire de supraviețuitor al unui cataclism. În capul gol un singur gând răsuna, tenace și absurd: „Să nu-și uite ceva; să nu-și uite ceva“...

De două ori răsună metalic cheia răsucită în broasca ușii de dinafară. Apoi, o voce înecată de tusă, în falset.

— Pește...

Ușa pocni, pălmuind tăcerea.

Dănuț porni spre ietac. În fața ușii se opri mirat. Se întoarse îndărăt. Se opri, zăpăcit, distrat, cu un tic în colțul buzelor.

Cu gâtul aplecat, porni încet spre sofragerie, călcând prin cioburile inimii lui.

Adina îl urmă, furișându-se pe lângă zid. Un papuc îi căzu din picior. Îl lepădă și pe celălalt, urmându-l pe Dănuț, desculț ca o penitentă.

— Dănuț! răsună duios și plângător glasul din urmă.

Întoarce capul. O văzu spăimântată, cu ochii încremeniți și înghețați, cu buzele tremurând, cu umerii ghemuiți, cu picioarele goale, așa de mică-mică și de dezarmată, că izbucni în plânset, hohotind, și fugi.

*

— Oprește la a treia casă... cea cu trandafiri, vorbi Mircea birjarului cu glas scăzut, făcându-i semn să cotească la stânga.

Tăcuseră tot drumul în trăsură cu coșul tras, ca după o înmormântare.

Mircea sări, strecură în mâna birjarului moneda pregătită și, cu o sollicitudine îngrijorată, întinse mâna lui Dănuț a cărui față era blândă și distrată.

— *Bonjourr... bonjourr...* Hai, Nae; hai, Nae..., *Sictirrr... Sictirrr...*

Birjarul, cu biciul ridicat, râdea cu hohote, privind cu capul întors papagalul al cărui glas de cocotă bețivă îl invectiva. La glasul papagalului răsări, în haine negre austere, cu chip tragic de cabotin scos la pensie, Nae, feciorul lui Herr Direktor. Ținea într-o mână fascicola 155 din *Contesa fără nume*.

Se înclină protocolar în fața băieților, oglundindu-le trecerea în chelia de un roz serviabil. Îi urmări apoi cu privirea, și o severă surprindere îi adânci cutele care închideau în paranteză colțurile gurii: domnul Dan, fără de chipiu, cu nasturii de la tunică smulși!

— Hm! Hm!

— *Sictirrr, sictirrr!* huruia îndrăcit papagalul cătră birjarul extaziat.

— Pleacă odată, domnule! invită Nae pe birjar, cu un gest scandalizat. Nu vezi că te înjură pasărea?... Taci, Coco, taci odată!

— *Sictirrr, sictirrr...*

— Taci, Coco, că te-o apuca damblaua, Coco, Coculeană! îl imploră Nae, scoțând din buzunarul jilettei o bucățică de zahăr.

Dar Coco, care absorbise odinioară sictirurile tuturor hai-manalelor din „Făgădăul“ lui Nae, nu mai contenea. Și glasul papagalului suna mai urâcios pornind din trupul cu penaj de perlă, mugur tânăr și mărgean.